

Αγάπη Καραμανλή

Τα ημερολόγια της θάλασσας
Ποιητική συλλογή

Creative Commons License

4.0 (CC-BY-NC-SA)

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Παρόμοια Διανομή

IBAN 978-618-88465-1-7

<https://agapiscommons.com/>

Αυτοέκδοση Θεσσαλονίκη, 2026

Φωτογραφία Αγάπη Καραμανλή

Αγάπη Καραμανλή

Τα ημερολόγια της θάλασσας

Ποιητική συλλογή

Περιεχόμενα

Τα ημερολόγια της θάλασσας

Μαθήματα πατριδογνωσίας

Μικρό δερμάτινο τετράδιο

Αντανεκλάσεις

Ένα θραύσμα του χρόνου που ζει στο παρόν

**« Εγώ νομίζω,
πως σε τούτη δω, τη γη τη μαύρη,
εκείνο είναι ομορφότερο,
ότι ποθεί ο καθένας.»**
Σαπφώ

Σκόπελος, 31 Μαρτίου 2024

Μαθήματα πατριδογνωσίας

*Φεγγάρι γεννιέσαι σήμερα,
χλωμό πορτοκαλί,
σκέψεις θολές μου που φωτίζεις
καινούρια ώθηση τους δίνεις
και την ψυχή μερεύεις.
Ανάγκες μιας ζωής ολόκληρης
με τρέξατε πολύ,
οι άλλοι βιαστικοί
περνούν και φεύγουν
αφήνοντας πίσω μοναχά
ίχνη θαμμένα και κενά.
Μάταια ψάχνω εγώ
γνώριμο πρόσωπο να δω.
Παιχνίδια παίζουν με τις μάσκες
κι εγώ στων ονείρων μου την κόψη,
αναμαλλιασμένη η τρελή,
να ψάχνω
του νου μου το άπιαστο πουλί.
Στη μοναχική διαδρομή που ακολουθώ,
φεγγάρι μου χλωμό,
οι ασημιές αχτίδες που με λούζουν
γίνονται θείο φως,
παρηγοριά και της ψυχής συχώρεση.
Μεταλαβιά που πίνω τώρα αργά-αργά
μες σ' ασημένιο τάσι.*

Αγνάντι κι απανεμιά της θάλασσας. Ένα πλοίο φεύγει.

Καλό ταξίδι

Η στιγμή που με μια κίνηση χάνεται γίνεται μνήμη,

ζητά λύτρωση και έκφραση.

Οι σκέψεις και οι λέξεις ξεχνούνται, ζητούν τη θέση και το νόημα...

για να μπορέσουν να υπάρξουν αλώβητες στο χρόνο.

*Κοιτάζω μέσα μου,
ν' ακούσω τη χροιά της σκέψης μου.
Μα είναι δύσκολο να παντρέψεις το χαμένο
με το καινούριο που έρχεται.
Χρώμα και πνοή σε χαιρετώ ξανά.
Ψυχή μου δύσκολα περάσαμε μαζί
μα κι όμορφα.
Νερό τρεχούμενο σαν έρχεσαι συναίσθημα,
καθαρίζεις κι απαλύνεις τα χαρακτηριστικά,
τις ρυτίδες που σμιλεύει η ζωή.
Δίνεις πίσω στον χρόνο την απαλότητα.*

**Ψάχνω επίμονα τη λέξη,
ν' αγγίξω τη χορδή,
φωνή να σηκωθεί,
ψυχή να ζωγραφίσει με χρώματα ξανά.
Έτσι συνεχίζω κρυφά να σου μιλώ
και μυστικά πολλά να σου χαρίζω.
Μα όταν φτάσει η στιγμή
που μπροστά μου θα'σαι,
οι λέξεις, αδύναμες, θα χάνονται και πάλι.
Ίσως γιατί κυνηγώντας τες τις έδιωξα.**

*Οι αναμνήσεις από το μέλλον
έρχονται με θέα την Αλόνησο
Μείνε ήσυχος θα σου κρατώ το χέρι.
Μείνε ήσυχος θα'μαι δίπλα σου.
Μείνε ήσυχος θα σ' αγαπώ.*

*Η σάρκα αδύναμη,
να ξεφύγει δεν μπορεί
από την επιθυμία.
Ο νους αδύναμος κι αυτός
να ξεφύγει δεν μπορεί
απ' το κρυφό δαιμόνιο.
Μονάχα η ψυχή είναι ελεύθερη
τι αναπνέει, ζει.*

*Λαχταρώ να μυρίσω, να γευτώ,
να νιώσω, ν' αγαπήσω και πάλι.
Στέκομαι βουβή.
Αφουγκράζομαι το είναι μου.
Στην ψυχή μου τρικυμία.
Μπροστά μου το φεγγάρι,
αφήνει τ' ασημένιο μονοπάτι του ως τα πόδια μου.
Ας ήτανε το νου μου να μερέψει,
ψυχή να χρωματίσει
κι η αγάπη, ζωή να μού φωτίσει.
Αστέρι που με πας;
Παραπέρα.*

*Έφυγες
και πήρες τη βροχή
μαζί της και τα χρώματα.
Κι έμεινα εγώ να περιμένω
τη μαγική στιγμή
που ποτέ δεν έφτασε.*

*Τα ασημένια χνάρια σου ακολουθώ.
Λυχνάρι κι οδηγός της νιότης μου.
Κι είναι η ζωή που ονειρεύτηκα η ζωή μας.
Το μονοπάτι της ψυχής σου φτάνει ως την καρδιά μου.*

***Μη σκορπάς τις λέξεις
τι ο αγέρας θα τις πάρει.
Μίλα μου ψιθυριστά, αργά, οικεία.***

*Σ' ευχαριστώ συναίσθημα,
που έρχεσαι,
στάζεις βάλαμο στη λαβωμένη μου καρδιά,
μέλι στον πληγωμένο νου
και δίνεις τον ορίζοντα
να χεί η ματιά να βλέπει
την ώρα που όλα γύρω σκοτεινιάζουν.*

*Με τα φτερά του ήμερου
με ταξιδεύεις
μέχρι το σώμα σου
για να μπορέσω ν' ανασάνω
τη μυρωδιά σου πάλι.
Ανάκατη κι υπέροχη
δένει το σύκο με τη θάλασσα
κι έτσι μπορώ
ν' αγναντεύω, να ονειρεύομαι
την ώρα εκείνη
που θα σμίγει
με τη δική μου.*

*Μη μ' αρνηθείς
την κρίσιμη στιγμή,
η σκέψη ξελογιάζει
κι ο άνθρωπος μικρός θνητός.*

*Μη μ' αρνηθείς
την κρίσιμη στιγμή,
δική μας η ζωή,
τα καλοκαίρια μετρημένα.*

*Μη μ' αρνηθείς
την κρίσιμη στιγμή,
κι αν το θελήσεις,
τα καλοκαίρια αυτά
θα γίνουν άπειρα,
θα γίνουν τώρα.*

*Με τυλίγει και πάλι η σιωπή σου.
Αυτή η σιγή σου με καίει.
Είναι εκκωφαντική.
Παραμένω μετέωρη, αιωρούμενη στο κενό της.
Σ' αυτό το κενό τα θραύσματα της καρδιάς παραμένουν.
Ένα βήμα μπρος, ένα βήμα πίσω.
Τα θραύσματα δεν αποκολλούνται
ούτε συγκολλούνται.
Περιμένουν το χρόνο
να κυλίσει.*

Το μυαλό μου ευκολότερα από τις αισθήσεις μου ελέγχω.

Έχω τη μυρουδιά σου στα ρουθούνια μου.

***Τυλίγεσαι γύρω μου σα ρούχο ζεστό, σα παλιά γνώριμη
αγαπημένη κουβέρτα.***

Γίνεσαι η κούνια του ύπνου μου.

*Εκεί που η ελιά
αγκαλιάζει
τη θηλυκή καμπύλη
των λόφων του ορίζοντά μου,
εκεί σε βρίσκω κι εγώ
γλυκύτετη αίσθηση.
Σε καλοδέχομαι
σαν ένα φίλο που έχω να δω καιρό,
ένα χαμόγελο στα χείλη
που λαχταρώ, προσμένω κι ονειρεύομαι.
Κι είναι η ελευθερία του συναισθήματος
στιγμή μεγάλη.
Κι αυτή η γλύκα στο βλέμμα
πηγάζει απ' την ψυχή μου.
Μια άνοιξη,
ένα όνειρο,
μια προσμονή,
μια σκέψη,
μια πατρίδα.
Όλα δικά μου.*

*Σε ποια πλευρά του αγέρα
τα μαλλιά σου ν' ανεμίζουν;*

*Προς ποια μεριά του ορίζοντα
η ματιά να ταξιδεύει;*

*Σε ποια αγαπημένη κούνια
η καρδιά σου να φωλιάζει;*

*Σε ποια επαναστατημένη ανάγκη
ο νους σου ν' ανταριάζει;*

Καταιγίδα.

Εμπιστευτικό

Για τα μάτια σου μόνο

Αυτά τα παιδικά μάτια

έχουν μέσα τους τη σκιά της ενηλικίωσης.

Το παιδικό σώμα, των οκτώ χρονών, ανακόλουθο.

Από τα μάτια του όμως

κοιτάζει πια ο ενήλικας.

Διατάζει το σώμα, να ακολουθήσει,

όπως μπορεί, με κάθε τρόπο.

Αυτός, ο άνθρωπος - παιδί

με την ενήλικη συνείδηση,

έχει την ηλικία του πολέμου.

Είναι η σειρά του

να πολεμήσει, να αγωνιστεί.

Για τον εαυτό του,

για το σπίτι του,

για το δίκιο του,

για τη χαμένη του παιδικότητα.

Την είδε να ματώνει, εχθές.

Και να πεθαίνει.

Στην άκρη του δρόμου,

στη βομβαρδισμένη παιδική χαρά,

στους διαμελισμένους φίλους του.

*Από τα ερείπια
του σχολείου του,
άκουσε τη φωνή της φρίκης.
Τη φωνή του θανάτου.*

*Γνώση τόσο οδυνηρή αυτή τη φορά.
Γιατί;*

*Δεν υπήρχε δάσκαλος να του απαντήσει.
Μόνο αίμα*

.

*Δεν υπήρχε οικογένεια να τον αγκαλιάσει.
Μόνο θρήνος.*

*Και η κοινωνία.
Η μεγάλη κοινή οικογένεια.*

*Την παιδικότητα του,
μονάχος του την έθαψε.*

*Τώρα τα μάτια του είναι στεγνά.
Το πένθος του
είναι
το καινούριο του ρούχο.
Τον συντροφεύει.
Και του οπλίζει το χέρι.*

*Αγάπη Καραμανλή
Γάζα Παλαιστίνης, Αύγουστος 2014*

Ελπίζω

*το όνειρο της κοινής μας ανθρωπότητας,
της κοινωνίας των ανθρώπων,
να σου φωτίζει το μονοπάτι
τις στιγμές που ο ορίζοντάς σου σκοτεινιάζει,
σαν το σκοτάδι τριγύρω είναι πυκνό,
είτε το φως είναι άπλετο.*

*Να σε ξεκουράζει με τροφή κι αγκαλιά
κάθε που σ' αυτό θα γυρνάς.
Να σε εμπνέει με σκέψεις και λόγο
όταν θα γίνεσαι η ασπίδα του.
Να σε εμπνυχώνει με συναισθήματα και πάθος
στους αγώνες που έρχονται.*

*Το όνειρο ζει στο ύψος των ματιών μας
και δεν μπορεί να εκπέσει.*

*Τους εφιάλτες μοναχά
αφήνουμε στην ελεύθερη πτώση τους,
κι όσο χαμηλά κι αν βρεθούν
δε σκύβουμε να τους σηκώσουμε
γιατί δεν τους χρειαζόμαστε.*

*Τους αφήνουμε να χαθούν,
σκόνη, στη λήθη του χρόνου.*

*Στην συντροφισσα, στον σύντροφο
Αθήνα, 28.12.15*

Μικρό δερμάτινο τετράδιο

*Δεν είμαι εγώ.
Είναι η αντανάκλαση της εικόνας μου στον καθρέφτη σου.
Αύριο θα έχω φύγει και ο καθρέφτης σου
θα είναι και πάλι άδειος.*

*Στον Μπίλη
Άνοιξη του 1985*

**Θωράκιση ζωής
έχε το νου σου
να μη βάλλεσαι.
Θωρακισμένος μένε πάντα
στον νου σου την παγίδα.
Ζωή σ'εσένα φίλε μου
που τη ζωή την έζησες
χωρίς θωράκιση.
Απλός, θνητός κι ας βάλλεσαι.
Ύμνος στην ομορφιά,
ύμνος σ' εσένα φίλε μου,
που τόσο πάσχισες
για την ευδαιμονία.
Που τόσο θέλησες να νιώσεις.
Θα μου λείψεις.**

Στον Άγγελο

*Να κλειστείς στον εαυτό σου και να μιλήσεις για θάνατο;
Να θυμάσαι; Να νιώθεις την απώλεια να κυλάει μέσα σου;*

Κύκλοι μέσα σε κύκλους.

Αποχαιρετισμοί που αφήνουν θέση στο κενά.

Μουδιάζεις.

Δεν τολμάς να νιώσεις.

Δεν μπορείς να νιώσεις.

Κι ότι αγαπάμε, ένας μικρός κόκκος

στην κλεψύδρα του χρόνου.

Στέκεις εκεί. Σκύλος με πεσμένα αυτιά και την ουρά στα σκέλια.

Αδειάζει η ψυχή. Στραγγίζει.

Μένει μονάχα η μνήμη κι η γέννηση της διάθεσης να γίνεις

καλύτερος άνθρωπος.

Στον Claude

*Με την απαλή σου,
στρογγυλεμένη σου ματιά
αγκαλιάζεις τη γη
και τις δίνεις
τις θηλυκές της καμπύλες.*

*Στα μάτια σου
οι αιχμές
δε χωράνε.*

*Γυρνάς τα αιχμηρά
σε απαλότητα
και ντύνεις με χρώματα
τη μουσική σου δόνηση.*

*Ο τρυφερός,
ο θεϊκός σου κόσμος.*

Μου λείπεις.

Στην Sara

05.07.14

*Κοιμήσου κοριτσάκι.
Η μανούλα σου είναι εδώ.
Σ' αγκαλιάζει.
Κοιμήσου κοριτσάκι.
Απαλά σου χαϊδεύω τα μαλλιά.
Απαλά σε κρατώ.
Μη μου φοβάσαι.
Σ' αγαπώ πολύ – πολύ.
Μη μου φοβάσαι κοριτσάκι.
Ήσυχασε.*

Στην Άννα

04.11.21

Αντανεκλάσεις

Η πανοπλία της αδιαφορίας με περιμένει έτοιμη κάθε φορά.

Τη φορά ευχάριστα.

Μουδιάζει το είναι, μουδιάζει την καρδιά.

Έτσι δε νιώθω πια πόνο.

Τα δάκρια που κυλούν το βλέμμα μερεύουν και την ψυχή αγκαλιάζουν.

Βοηθούν το νου και βλέπει καθαρότερα.

*Όταν ο άνθρωπος,
απελευθερωμένος από ότι τον βαραίνει,
από ότι άχρηστο τον έχει φορτώσει μια κοινωνία τυφλή,
συναντήσει τον εαυτό του,
τότε γίνεται εραστής της τέχνης.
Διαφορετικά,
δεν είναι παρά μια εικόνα
σε ένα καθρέφτη
που δεν είναι δικός του.
Μια εικόνα περαστική,
που δεν αντικατοπτρίζει τίποτα περισσότερο
από αυτόν που τον έφτιαξε.
Μια εικόνα άγνωστη που χάνεται στη λήθη.*

*Αν μ' αφήσεις θα γίνω η λάβα σου,
για να γράψεις με το αίμα μου.
Αν μ' αφήσεις θα σ' αγαπώ.*

Κενό.

Ένα μικρό κενό σκέψης που περιμένει την καινούρια έμπνευση.

Κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη την ψυχή του.

Ησυχία.

Το πνεύμα έρχεται σε επαφή με την βαθύτερη σιωπή του.

Αναμονή.

Μια στιγμή πριν το καινούριο φως των αισθήσεων.

Κι όταν έρθει η έμπνευση, τότε η σκέψη γίνεται γόνιμη ξανά.

Τότε το συναίσθημα γίνεται γόνιμο ξανά, γεννά ζωή.

Αλλά αυτό είναι το μέλλον.

Το παρόν περιμένει, όχι μετέωρο,

όπως στην αρχή της ημερολογιακής

γραφής,

αλλά μέσα από ένα σκεπτικισμό για να οδηγηθεί στο νιώθειν,

που τόσο άξαφνα του στερήσανε.

*Είμαι ένα κομμάτι ύλης που περιμένει να σε γνωρίσει
για να
μεταμορφωθεί σε μια θάλασσα ρευστότητας
και να
ξαναγεννηθεί
στην καινούρια του φόρμα.
Μια καρδιά που θέλει να ποτίσει το δικό σου κήπο.
Να γίνει
το νερό και το χώμα του.
Ένα θραύσμα μιας στιγμής που θα κρατήσει στο άπειρο.
Ένα συναίσθημα που θα χρωματίσει τη θάλασσα της αδιαφορίας
που μας περιβάλει,
που στέκει εκεί έτοιμη πάντα να μας αφανίσει.
Τότε η φόρμα του προσώπου σου από άγνωστη κι αδιάφορη θα
μετατραπεί σε οικεία και γνώριμη.
Τότε το πρόσωπό σου θα είναι για μένα το αγαπημένο
και
θα βρει τη θέση του στον καθρέφτη μου.
Τότε
στη ματιά σου
θα αναγνωρίζω τη ματιά μου και
στο βλέμμα μου
θα αναγνωρίζεις την αντανάκλαση της ψυχής σου.
Θα 'ναι τότε
που
μια μελλοντική ανάμνηση κι ευχή
θα γίνει
μια στιγμή ζωής.
Μια ανάσα που ζει στο παρόν.*

*Κομμάτιασα την μορφή μου σε χίλια κομμάτια
πάνω στο οικείο τραπέζι.*

*Σπάζοντας τον καθρέφτη ενός είναι
που*

δεν με χωρούσε πια.

*Πορεύτηκα σε μονοπάτια αδιάβατα
όπου*

τίποτα δε με χωρούσε

και

πουθενά δε χωρούσα.

Ψάχνοντας να βρω τη μορφή και τη φόρμα τη δική μου.

*Ψάχνοντας να βρω την προσευχή που θα μπορούσε να εισακουστεί μέσα
στον αδόκιμο κόσμο.*

*Έτσι τα μάτια που είχαν μείνει να κοιτάζουν
το παγωμένο κενό*

θα άρχιζαν να εστιάζουν και πάλι.

***Άδειο από σκέψεις το μυαλό.
Ακροβατώ πάνω στο σκοινί
μιας ζωής που δεν έζησα.
Σε περιμένω πάντα.
Σε λαχταράω πάντα.
Κι είναι αυτό που λείπει.
Ότι δεν μπόρεσα να ζήσω μαζί σου.***

Μέσα στη σχολική αίθουσα διεξάγεται η εκλογική διαδικασία.

Στην αίθουσα της πρώτης γνώσης,

η βούληση των Ελλήνων

καλείται να δραστηριοποιηθεί,

να αποφασίσει,

να εκλέξει

την Βουλή των Ελλήνων.

Οι δημοκρατικές διαδικασίες διεξάγονται ομαλά.

Ο δικαστικός αντιπρόσωπος

αντλεί την δύναμη του από το γεγονός ότι

πατά ακριβώς πάνω

στο γράμμα του νόμου.

Δεν υπάρχουν προσωπικές επιλογές ή θέλω.

Είναι ο νόμος που

ορίζει την επιλογή του και έτσι η ζωή του είναι πιο εύκολη.

Κάθε είδους συναίσθημα που μπορεί να επηρεάσει μια επιλογή,

απομακρύνεται.

Η επιλογή ορίζεται από τη θεσμική νομοθεσία

των Ελλήνων.

Έτσι οι εκλογές διεξάγονται χωρίς πάθος.

Βουλευτικές εκλογές της 4^{ης}/10/2009

*Αν έβλεπες μες τα μάτια μου τα συναισθήματα
που καθρεφτίζονται για σένα,
αν ένιωθες τη δύναμη όλων αυτών που νιώθω,
αν..., αν..., αν...
Αν μ' αγαπούσες και μου δινόσουν,
θα ξαναγεννιόμουν από την αρχή.*

***Γιατί ψάχνεις συνεχώς,
ακόμη και στην πιο απλή συζήτηση,
ότι κάτι κρύβεται πίσω της ..,
ότι προσπαθώ να εκμαιεύσω...
μια υπόσχεση που δεν μπορείς να δώσεις ;***

*Ίσως με την απόσταση και το χρόνο να καταφέρω
να απομακρυνθώ από σένα.*

*Να γίνω αυτή που δεν
έμεινε.*

Να γίνω η περαστική.

Κι αν μου ζητήσεις να γυρίσω ;

Θα σταθώ εδώ να σε κοιτάζω.

Όπως μέσα στο τρένο

όταν η πόρτα έκλεινε ανάμεσά μας.

*Ένα δάκρυ έκαίγε στην άκρη του ματιού μου έτοιμο
να ξεσπάσει.*

Καταιγίδα,

έτοιμη να κυριεύσει την

ύπαρξή μου και να την σπρώξει στην ανυπαρξία.

*Βλέπω στα μάτια σου όσα λαχταρώ
μα δε θα μπορέσω ποτέ να ζήσω,
την αντανάκλαση μιας ζωής άλλης
που δε θα γίνει ποτέ δική μου.
Στα χείλη σου νιώθω την πικρή γεύση
της τελευταίας συνάντησης.
Τη στιγμή που σ' αγγίζω,
νιώθω όλα όσα προσπαθείς να αποφύγεις.
Την αγάπη μου.*

***Ο έρωτάς μου σου δίνει μια θεία, μια τέλεια διάσταση.
Ίσως η τελειότητα αυτή να είναι για σένα δυσβάσταχτη.
Στην πραγματικότητα είσαι άνθρωπος.***

Η μορφή σου ξεθωριάζει.

Σε χάνω.

Κι είναι το τώρα που δε κρατά παρά μια στιγμή.

Κι είναι η ανάγκη μου που αγγίζει την αιωνιότητα.

Το σ' αγαπώ απαγορευμένος καρπός.

Χάνει την απλότητά του,

για χάρη μιας ελιτίστικης συνδιαλλαγής λέξεων,

που χωρίς νόημα. συναθροίζονται.

***Quelques fois
nos yeux
se croisent.
Ainsi,
nous créons
les moments éternels.***

Ένα θαύσμα του χρόνου που ζει στο παρόν

*Μπορεί,
ξεχνώντας τις λέξεις,
να φεύγω μακριά σου μέρα με τη μέρα.
Μπορεί να ξεχνώ τη μυρωδιά και τη γεύση σου.
Άλλωστε δεν είσαι εσύ,
όσα δεν έζησα μαζί σου
είναι που μου λείπουν.*

**Θέλω να αφήσω το χρόνο να τρέξει
για να μην προλάβω
να γνωρίσω τα βήματά σου,
για να μην προλάβει
να με κυριεύσει η μυρωδιά σου,
για να μην προλάβει
το χάδι σου να γίνει η κούνια μου.
Να μην προλάβει
να έρθει η αγάπη
και μ' αναγκάσει,
ν' ανοίξω μια τρύπα αβυσσαλέα
που μέσα της,
μαζί με ότι έχω οικείο κι ακριβό,
κι αυτήν να θάψω.
Η απώλεια άπειρη,
γι' αυτό,
σ' αποζητώ χωρίς να σε περιμένω.**

**Χάνω τις αισθήσεις μου.
Τις νιώθω,
την μία μετά την άλλη,
να βυθίζονται αργά σε λήθαργο.
Μουδιάζει η μνήμη,
η όσφρηση,
η γεύση,
η αφή.
Θολώνει η εικόνα κι η φωνή σου.
Στέκομαι εδώ,
απελευθερωμένη
από την ανάγκη σου.**

*Μου λείπεις.
Το σώμα μου να πονάει από την έλλειψή σου.
Για πόσο καιρό;
Μία, δύο, τρεις, τέσσερις,
ίσως πέντε μέρες.
Ίσως μία εβδομάδα, ίσως δύο.
Ίσως μια ζωή.*

**Θέλω να έρθεις να μου πεις
ότι μ' αγαπάς,
ότι ποτέ δε θα μ' αφήσεις να φύγω,
ότι ποτέ δε θα μ' αφήσεις να πληγωθώ.
Ότι θα με προστατέψεις κι από σένα τον ίδιο.
Ότι θα με κρατήσεις στην αγκαλιά σου γιατί ανήκω εκεί.
Ότι θα είσαι δίπλα μου με πάθος και με πίστη.
Ότι το κενό που νιώθεις όταν δεν είμαι κοντά σου
σου κόβει την ανάσα.
Ότι είμαι η μοναδική φωτιά που μέσα της θα έριχνες τον εαυτό σου.
Θέλω να έρθεις και να μου πεις ότι μ' αγαπάς
χωρίς όρους και πλαίσια,
χωρίς υπεκφυγές.
Έτσι απλά όπως είσαι,
όπως είμαι.**

Βρέχει.

***Ούτε ένα δάκρυ δε κύλησε,
δεν έβρεξε το μάγουλό μου.***

Δε θέλω να σε κλάψω.

Θέλω να σε ζήσω.

Θέλω να νιώθω το σώμα μου κοντά στο δικό σου.

***Θέλω να νιώθω τη σκέψη σου
κοντά στη δική μου.***

Κι αυτά τα βελούδινα μάτια σου.

***Πόση γλύκα στάζουν μέσα στην ψυχή μου,
με πόσα συναισθήματα γεμίζουν την καρδιά μου.***

***Κι όμως.
Άλλαξες σώμα.
Με ποιο δικαίωμα
δεν είσαι πια
κομμάτι του δικού μου;***

*Η ώρα περνά.
Δεν υπάρχει θραύσμα χρόνου να κρατήσει τη στιγμή.
Λεπτά
βασανιστικά,
μεθυσμένα,
σκληρά,
σε παίρνουν μακριά μου.
Ιεροτελεστία.
Λίγο πριν κόψω
το γόρδιο δεσμό.
Η ώρα περνά.
Στιγμή μου,
κράτα λίγο ακόμη.*

Σκέψη δεμένη.
Δεμένη πισθάγκωνα με στρέφει σε σένα.
Ονειρεύομαι εσένα.
Ερωτεύομαι εσένα.
Περιμένω εσένα.
Πέντε, δέκα, δεκαπέντε λεπτά.
Πόσο θα κρατήσει το μαρτύριο;
Κάθε τόσο ανασηκώνω τα μάτια και σε ψάχνω.
Κοιτάζω με λαχτάρα τις σκιές που περνούν.
Σ' αναζητώ σε κάθε μια από αυτές.
Ξέρω πια ότι δε θα έρθεις.
Έτσι μου το ζήτησες;
Για να παίξεις;
Θέλω τη δύναμη
να σου γυρίσω την πλάτη,
να φύγω από εσένα.
Θέλω
να επιστρέψω
σ' ότι μού είναι οικείο κι αγαπημένο,
σ' ότι με δένει στη ζωή.

16.40

Ο χρόνος περνά αμείλικτα.

**Θέλει να καλύψει το χώρο μέχρι τη στιγμή που θα φύγω,
μέχρι τη στιγμή που δε θα μείνει τίποτα από μας πια.**

16.50

Σαράντα λεπτά μου μένουν για να κόψω.

Ακονίζω το σπαθί μου.

Θα το σηκώσω με τα δυο χέρια.

Θα είναι σίγουρα και σταθερά.

Θα κόψω με τη μία.

17.10

Ένα χαμόγελο σχηματίζεται.

Σ' αποχαιρετώ αγάπη μου,

πολύ τρυφερά.

Θα είμαι αθόρυβη.

Δε θα ακουστεί τίποτα.

Αθόρυβη και ήσυχη.

**Ο καιρός,
νερό, και
κύνισε.
Συναντηθήκαμε ξανά.
Τα μαλλιά,
οι λέξεις μας στα χείλη
είχαν αλλάξει.
Στα χέρια μας
και στα μάτια
όμως
κατοικούσαν δύο φίλοι.**

*Πέρασε το σήμερα
κι ούτε
τρία δεν έγιναν τα χρόνια,
εγώ κι εσύ, μαζί.*